

«Ens fa falta una altra espiritualitat»

EN 3 MINUTS

Lidia Pujol

Cantautora

La cantant celebra 20 anys de carrera amb quatre 'Coriverses singulars' a la Muntaner, amb Elisenda Roca (avui), Mayte Martín (demà), Teresa Forcades (divendres) i Santiago Auserón (diumenge).

JORDI BIANCIOTTO
BARCELONA

-Va començar adaptant cançons de Pretenders i Patti Smith. ¿Necessitava deixar enrere el motlle *anglo*?

-Has de sentir que ho vols fer. La vida m'ha portat a tenir aquesta experiència. Tenia el meu grup, Berlín Este, i un dia em van proposar fer alguna cosa en català per als premis Octubre. Cançons jueves amb què vaig viatjar per Europa, els EUA...

-Li van anar proposant coses i vostè les anava acceptant...

-Sí, com el repertori de trobadors. Vaig suar molt, creia que era horrosos. I em vaig dir: és horrosos perquè no ho sé fer o perquè no m'agrada? Aquesta és la clau; ara, davant de cada repté penso: quan sàpiga fer-ho, ja decidiré si m'agrada o no.

-Lluís Llach hi va tenir un paper en els seus inicis. ¿La va encarrilar?

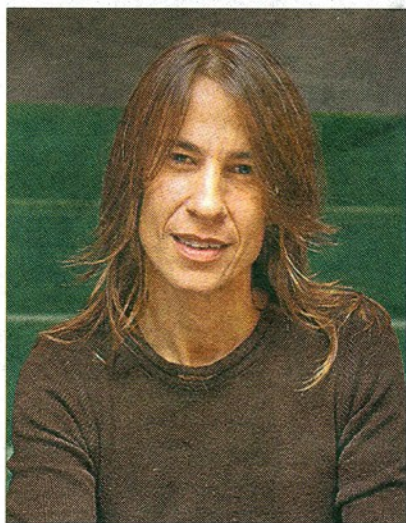
-Va veure el meu repertori jueu i em va recolzar. Vaig ser telonera en la gira *El pont de mar blava*, en què hi havia Sílvia Comes. Allà ens vam conèixer.

-I alguna cosa va passar.

-La vaig veure actuar i em va semblar diferent, un espectacle en si mateixa. Després, personalment, va ser una relació complicada; ens vam haver d'entendre a través de la música.

-¿Què els va passar?

-Hi va haver diferències, però més enllà de tot això, el que vam fer va ser conuiu. La música ens ho va posar així; va ser una llavor. Jo li deia que allò nostre era com una xenofòbia ben portada...

-Que poètic...

-La música ens donava tant, que a través d'ella estàvem disposades a treballar la relació personal. Però, al final, artísticament estava esgotada. El primer disc va funcionar, però després repetíem la fórmula de treball, i ja no hi havia aquell incentiu.

-Aquell repertori ha quedat penjat en el temps. Ni Comes ni vostè l'interpreten.

-És cert. Avui en cantaré dues peces, *El conte dels dos suïcides* i *Missatge*. A mi m'encanten aquestes cançons.

-El seu debut en solitari, *laie*, va tenir menys ressò del que es mereixia.

-Era eclèctic i passava per molts llocs. Quan vaig acabar amb la Sílvia vaig decidir que ja no em venia més de gust cantar l'amor de parella, que cantaria l'amor de tres o més. Després vaig entrar en la crítica social amb *Els amants de Lilith*. I ara, *La cerimònia de la llum*.

-Cada cop la veiem més mística.

-Si mística és desenganxada de terra, no: cada cop sóc més conscient de la nostra responsabilitat en el nostre espai físic i espiritual. Ens cal una altra espiritualitat, que sigui transversal per a una societat transversal. Per això m'alegra que Teresa Forcades estigui en un dels recitals. El monestir de Sant Benet de Montserrat és un exemple de respecte a la singularitat de la persona. ≡